

AKATALPA ÖYKÜ

Aralık 2009 - Sayı 4

Akatalpa Öykü

ISSN 1305 - 7685

Akatalpa Şiir ve Eleştiri Dergisinin Parasız Ekidir

FIRTINA TAKVİMİ

Pelin Yılmaz

(Bana bir aşk yılı boyunca içimde kopacak bütün fırtınaları bileceğini söyleyen bir saatli maarif takvimiydi karşımda oturan.)

Avucumun içine bakıyor, haritasını kaybetmiş bir gezginsin sen diyor.

Avucumun içinde derin vadiler, birbirini kesen yollar, uçsuz bucaksız çöller, ürkünç hayvanların saklandığı sık ağaçlı vahşi ormanlar, birbirinden habersiz yan yana akan sessiz sakin nehirler var. Kuş ağıtları da vardır belki, dalından düşüp çürüyen yaprakların kokusu, zehirli bitkilerin tadı... bunlardan söz etmiyor.

Çoban yıldızını göremiyorum, yosun tutan taşlardan yönümü belirleyebilirim pekâlâ ama ne tarafın kuzey ne tarafın güney olduğunu bilmek bana fayda vermeyecek, kaybolmuşluğumun yönlerle ilgisi yok. Bir harita, bir pusula yetmeyecek nerede olduğumu anlamama, bir takvim, bir saat zamanı söylemeyecek bana. Şehirden bıkip bir iki saat bulutların içinde yürümek için doğaya kaçmış bir hafta sonu dağcısı değilim. Haritasını kaybetmiş bir gezginim. Öyle söylüyor. Bitmez tükenmez bir yıl bu diyor. Teker teker saymaya başlıyor fırtınaları... Yağmur günleri sessizliğinde dinliyorum onu.

Tozkoparan toplayıp önüne gelen ne hüznün varsa, yağacak bir adaya. Sen bayrak niyetine rüzgârgülü dikeceksin ve bekleyeceksin, bekleyeceksin, bekleyeceksin... Tam bıkışmışken beklemekten dönmeye başlayacak... çak çak çak çak...

Rüzgârgülünü çeviren çarkdönümü fırtınası olmalı. Şimşek çakmalı, yıldız parlamalı, simsiyah denizlerin üstünden turuncu bir ay doğmalı...

Ay dolunken ışıltılarını serpecek üstüne. O ışıltılardan filizler yeşerecek. Ağaçlansa, çiçeklense, meyvelense diyeceksin ısırganlar dalarken yüreğini. Bu kaçak düş uzun sürmeyecek, şaşırma; filizkırın başlayacak bir seher vakti. Sen kırılan filizlerini toplayacaksın. Üstüne bulaşan ay ışıltılarını silkeleyip karanlığa doğru yürüyeceksin sonra... karanlığa, daha karanlığa... daha karanlığa...

Karanlığın ortasında bir kibrit çakıverecek. Ardından gök gürültüsü... Elinde üç mumlu şamdanıyla çevrende dolanacak görünmez bir yaratık. Suratına üflecek sıcak nefesini. Oturup bir ırmağın başına, yüzüne serin sular çarpacak, faydasız... Kavrulacaksın bir Kozkavuran vakti.

Tam burada duruyor, elimi bırakıyor. Önünde duran bardaktan bir yudum su içiyor. Sonra bir daha elimi almıyor eline, avucumun içine bakmadan ama bakıyormuş gibi konuşuyor, gözlerimin içine bakarak ama bakmıyormuş gibi...

Yüreğin daralacak, yollar çıksa önüme diyeceksin, bir turna sürüsü göçerken beni de alsa, o kanattan o kanada kat etsem ülkeleri boydan boya. Oysa sana düşen yine fırtına olacak. Turna geçimi fırtınası yolunu şaşırılmış gezgini yaralayacak. Sen bir kayanın üstüne oturup gökyüzüne bakacaksın akşamları. Birilerinin sessizce hayatından akıp bulutlara karıştığını göreceksin. Yerinden kalkıp bulutlara karışmayı deneyeceksin. Öyle katılmış ki bedenini, eriyemeyecek. Turnalar geçip gidecek, sen hep bir sonraki sürüyü bekleyeceksin.

Göçmen kuşlar sıcak iklimlere ulaştığında, sende yaz bitmiş olacak. Bir çınarın altında oturup ulağını bekleyeceksin. Bir esinti çıkacak aniden, bir dal sallanacak sessiz, bir yaprak düşecek başına. Sen olanca iyimserliğine uğur sayacaksın bunu. Oysa başlangıçtır bir fırtınanın; yaprak dökümü fırtınası yaklaşmaktadır. Onlarca yaprak uçacaktır gökyüzünde. Savruluşun habercisidir sararmadan düşen o minik yaprak. Ve savrulacaksınız zaman içinde, tek dileği savrulmak olan eski bir yaprakla birlikte. Birbirinize çarpa çarpa, birbirinizi acıta acıta savrulacaksınız. Kuruyup dağılırken birbirinize karışacak, yok olurken varolacaksınız.

Susuyor sonra... Konuşsun istiyorum, anlatsın, çiçek fırtınası desin, güney rüzgârları desin, yaprakların yeşermesi desin, leyleklerin geri dönüşü desin. Demiyor. Fırtına öncesi gibi susuyor...

Foto: Pelin Yılmaz

Kubilay Dengiz, Tilmiz Erensel, Beyza Ersoy, Özgür İrenhür, Belgin Önal, Serap Yenilmez, Pelin Yılmaz.

LEPİSMA SACCHARİNA

Belgin Önal

Kimselere görünmeden, kitapların tozlu sayfaları arasında ömür tüketmek benimkisi. Kendimi bildim bileli bu böyle. Yalnız, bir başıma. Kitaplar, harfler, tozlar, karanlık ve ben. Aslında kalabalık sayılırım, virgül aralarına yerleştirilen kelimelere bakarsak. Oysa yalnızım. Ne kadar zamandır bu haldeyim tam kestiremiyorum. Büyük büyük büyük dedem de böyleymiş anlatılanlara bakılırsa. Biz kitap seven kocaman bir aileyiz aslında. Herkes kitaba pek düşkündür bizim sülalede. Kitapsız yaşayamayız. Böyle görmüş böyle bilmişiz atalarımızdan. Bunu yaparken de, bir öze dönme, bir başkalaşma yaşıyor muyuz bilmem aslında. Vazgeçememe, alışkanlık, hep böyle yapagelme belki. Ama bizim için, kitaptan geçmeyen, başka türlü bir varoluş yolu yok.

Daha küçücükken annemin yanında başladım kitap aralarında dolaşmaya. Hatta ilk kitabım bir masal kitabıydı. Annesi yanıdayken bir küçük, en çok masallarla büyür elbet. Kitabın sonunu getiremez, uyur kalırdım hep, hatırlıyorum da. “Kibritçi Kız” masalını pek severdim o zamanlar. Sokakta, yoksulluk ve soğuktan yapayalnız donarak ölen bu küçük kızın hikâyesi içime işler, üzüldüm. Kendimi annesinin yanında uyuyabilen şanslı küçüklerden sayarak, onun gibi hikâyenin sonunda uyur kalırdım.

Zaman geçtikçe babamla farklı kitapların tatlarına bakar oldum. Bir dönem şiire merak saldım.

“Çok yorgunum, beni bekleme kaptan. / Seyir defterini başkası yazsın. / Çınarlı, kubbeli, mavi bir liman. / Beni o limana çıkaramazsın...” dizeleri dilimde ve yorgun devam ettim kitap aralarında bir başıma yaşamaya.

Bıçkın bir genç olmaya başladığım zamanlar, pek gündemde olan felsefeye heves ettim. Gece gündüz hiç durmadan, tozlu sayfaların içinde kendimi bulmaya çalışarak o kitap senin bu kitap benim dolaştım durdum. “İnsan ruhu, yaptığı seçimlerle belirlenir” diyen filozof aklımı başıma getirdi.

Çünkü, bazı kitaplar mideme dokunmaya, başımı ağrıtmaya yetiyordu. Kötü seçimler yapmamak için, her kitabın aynı değerde olmadığını ve seçmek gerektiğini düşünmeye başladım. Kötü yazılmış olanların arasında olmamaya karar verdim. Örneğin ansiklopediler daha bilgilendirici ama hayattan uzaktılar. Kuru bilgiler vermekten öte gidemiyorlardı. Oysa ben duyguluydum ve şiir, öykü daha çok keyif veriyordu bana. Felsefe, siyaset içinde dalıp gitmişken, varlığımın anlamıyla karşılaşmak bir yana, nereye yol aldığımı bilmeden, iyice kaybolur hale geliyordum. Ama bana dokunmuyordu bu durum. Seviyordum kafamın karışık, yolumun belirsiz olduğu durumları. Çünkü biliyordum ki yolumu ancak, kaybettiğimde bulabilecektim. Sorularım çoğaldıkça cevaplara ulaşabilecektim. Böyle böyle aktı zaman. Yazardan yazara, kitaptan kitaba. Ben tozlandıkça mutlu oldum. Daha önce hiç tanımadığım yazarlara ulaştıkça geç kaldığıma üzülerken daha da gömüldüm kitaplara. Bir yazarın dilini beğendim mi hep onun kitapları arasında olmak istedim. Kalbime iyi gelen yazarları bırakmakta güçlük çektim. İstedim ki raflara daha çok konsun o yazarın kitapları, daha çok yazsın o yazar.

“Kimliğim beni başka hiç kimseye benzemez yapan şeydir.” (Kendimi arayışım gibi.) / “Söz vermişim kendi kendime... yazı bile yazmayacaktım. Yazı yazmak da bir hırstan başka ne idi? Burada namuslu insanlar arasında sakın ölümü bekleyecektim. Hırs hiddet neme gerekti? Yapamadım. Koştum tütüncüye, kalem kâğıt aldım. Oturdum. Adanın تنها yollarında gezerken canım sıkılırsa küçük değnekler yontmak

için cebimde taşıdığım çakımı çıkardım. Kalemı yonttum. Yonttuktan sonra tuttum öptüm. Yazmasam deli olacaktım.” (Kitapsız yaşayamayacağım gibi.) / “Hayata değer vermenin yolu, başkaları için şefkat duymanın yolu, her şeyi en derin şekilde sevmenin yolu bu yaşantıların sonunda kaybolacağının farkında olmaktır.” (Günün birinde kitap aralarındaki toza dönüşeceğimi bilmem gibi.)

Böyle kitapların aralarında dolaşırken büyük keyif alır, iyice dip köşe bütün kitapları didikleme isterdim. Gözümün değmediği bir tek satır dahi kalmasın diye.

Zaman geçiyor, gözlerim iyi seçemiyor, kalbim yorgun düşünüyordu artık. Bir gün kitaplardan ayrılmak zorunda kalacağımı biliyordum. Zamanımın azaldığını hissetmeye başladım. Sanırım artık epeyce yaşlanmışım. Pek uzun yaşamadığımızı biliyorum aile büyüklerimizden. Boşa geçmeyen, farklı bir hayat yaşamak isterken, geçen zaman içinde bir başıma ömrün sonuna gelmişim. Kuzenlerim ya da kardeşlerim gibi bir aile, düzenli bir hayat kurmaya fırsatım olmamıştı. Kitaplarda aradığım bir şey vardı. “Kendim.” Ama hâlâ bulamadığımı, eksik kalan bir yan olduğunu da seziyordum içten içe. Ta ki rafların sonuna yeni konulan bir kitabın, orta sayfasındaki cümleyle karşılaşana kadar: “Boyutu ve parlaklığıyla bir gözyaşına benziyor. Bilim adamları onu lepisma saccharina olarak adlandırıyorlar; bu gümüşbalığı adına karşılık geliyor, ama onun balıklarla hiçbir ilgisi yok, su nedir onu bile bilmez. Hayatını kitapları yemeye adanmış, ama güvelikle de bir ilgisi yok. Her dilde kelime kelime çiğneyerek ne bulursa azar azar yiyor, romanlar, şiirler, ansiklopediler... Hayatı kütüphanelerin karanlık köşelerinde geçiyor. Başka her şeyden habersiz. Gün ışığı onu öldürüyor. Âlim olurdu... böcek olmasaydı.”

ALTIN EMZİK

Serap Yenilmez

Bebeğim doğdu doğal kendimi savunmasız hissediyorum. Olduğum yere kazıklı çakılmış gibiyim. Etrafımda uğultulu bir kalabalık dönüyor. Üzerime üzerime geliyor herkes... Kaynanam, annem, kocam, kardeşim, görüncem... Yavrumu bağrıma basıp sütümlle boğuyorum, süt yerine kan geliyor uçları yara bere içindeki memelerimden. Kuzum sömürdüğüce göğüs başlarımı; dudaklarımı kemiriyorum, gözlerimden yaş geliyor, ayaklarımı yere vuruyorum acıyla. Herkes bıyık altından gülüyor acemiliğime... Ben can acısından kıvraniyorum, bu işkence bir an önce bitsin diye dua ediyorum. Yavrum sabaha kadar ağlıyor...

Annem her gelişinde kendi anahtarıyla açıyor artık kapıyı. Ev benim olmaktan çıktı neredeyse. Kontrolü elimden kaçırıyorum. Kaynanam çulu bizim eve sermiş durumda. “İşe başlayınca çocuğa bakıcı tutalım, siz rahatsız olmayın her gün.” diyorum iki dudağımın arasında, “Aman olur mu, ne demek?” gürlütüleri etrafı sarıyor. İkisi de ilk torununa loğusa, benim özel durumumu kimse hatırlamıyor.

Bebeğimin ellerinden öpüyorlar, o da elini ağızına götürüyor. Hastalık kapacak. Akrabalarımız ziyarete geliyor; bir gün benim tarafımdan, bir gün eşimin tarafından... Ev kaynanamla, annemin yönetiminde yürüyor artık. Misafirlerimiz daha çok onların tanıdıkları. Biri beni bu durumdan kurtarsın diye yalvarıyorum tanrıma. Her gün odamıza kapanıp ağlıyorum, “Loğusalık; geçer geçer...” diye geçiştiriyorlar beni. Volkan nasıl olsa işe gidiyor her gün, benim şikâyetlerimi gereksiz mırıltılar gibi kulak ardı ediyor.

Gülümüyor, yanağıma bir öpücük kondurup, “Geçer bir tanem...” diye avutuyor beni. Ben akıllı bir kadınıym, oynadıklarını anlamıyor muyum sanıyorlar. Kimse beni düşünmüyor, herkes loğusa, bir ben görüyorum gerçekleri. Onu kuruma telaşı sadece bende var.

Ev rengârenk; lunaparka döndü neredeyse. Pembe çocuk odası, pembe bebek kıyafetleri, pembe abajurlar, evin dışına dışarıdan pembe panjurlar taktırdılar. Hepsini benim dışımda geliştirdi, biz tek kuruş para harcamadık bu işlere. Anamla, kaynanam bir heves benim hamileliğimin son günlerini fırsat bilip evi pembe pazarına çevirdiler.

Ben beyaza yakın bir çocuk odası istiyordum. Duru, saf, temiz... Çocuğum sadelikler içinde büyüsün, cafcacflı bir dünyaya doğmasın istedim. Oysa ışılı bir hayat şimdiden gözünü alıyor olmalı. Koruyamayacağım onu, korkuyorum.

Şimdi de mevlit yapalım diye tutturdular. Bebeği görmeye gelemeyenler hep birlikte ağırlanmış, hem âdetmiş bebek doğan evde mevlit okunmuş, yemek yedirilmiş misafirlere... Kaynanamın adağı varmış, kurban kesilecek, kurbanın eti kavurma yapıp konuklara ikram edilecekmiş mevlitte. “Hem mübarek gün, iftar verilir, daha çok sevap kazanılır.” açıklamaları... Vay başıma gelenler. Bu iş de iki anamız arasında karara bağlandı bile, beni dinleyen yok.

Evimiz yıldız yağmuru altında kalacak. Hatırı sayılır konuklar listesi masanın üzerinde hazır durumda bekliyor. Her saat davet için yeni bir tanesi aranıyor. İşlemeli, dantelli havlular alındı; mevlide gelenlere hediye olarak verilecek. Kapıya gelen boş çevrilmez elbette. Hoca bulamıyorlar, bulamıyorlar değil de beğenmiyorlar. O mu olsun, bu mu olsun? “O erkek, kadının sesi yetmez kalabalığa... Benim tanıdığım daha iyi, herkes tarafından tanınır,” iş iddiaya biniyor aralarında. Sonunda biraz itiş kakış karara bağlanıyor, eğitimli olduğu için anamın din öğretmeni yakınımız mevlidi okumaya uygun bulunuyor.

Gelmeye başladı konuklar... Bebeğime garip, dantelli kıyafetler giydirdiler. Sanki beşik kertmesi yapıyoruz, beşiğinde gelinlikler giyiyor. Tüller, pembeler... Altın takıları var Duru’nun kolunda kulağında, benim hiç olmadı. Herkes içinde kalmış gençlik rüyalarını şimdi uyguluyor. Nasıl olsa paraları var artık...

Hoca’nın kulağına usulca fısıldadım, kısa kesti neyse. Kadın hurafeleri geziyor ortalıkta: “Loğusayı al basar.” Loğusalık mı kaldı anam, elli gün olmuş; loğusalık bana mı kalır bunca menopozlu arasında. Kaynanam altın emzik almış kızım. Görünce tepeden tırnağa buz kesiyorum. “Yuh, yuh, yuh...” diye bağıyorum içime içime... Kimse duymuyor beni, rengim atıyor sadece, bunu çok yakın bir arkadaşımın dışında kimse fark etmiyor.

Kendimi toparlayıp “Anamla, kaynanam doğum yaptılar, kusurlarına kalmayın.” diyorum. İkisinin de beni hırpalayan, yok eden bakışlarının karşılığında başımı dimdik tutuyorum. Yeter artık, yeter! Çocuğum yaldızlı bir hayata sürükleniyor, koruyamıyorum. Arkadaşlarımın hepsi bıyık altı gülümüyor şatafatlı bebek susturucusuna. Altın emzik konuklarımızın gözüne gözüne sokuluyor. “Hanımış de benim agucuk bugucuk bebeğim, hanımış...” Bebeğim elden ele dolanıyor, altın emzik çiğniyor yavrucağım. Ucu kauçuk, arka kısmı altın... Yedi gram tam, sıradan kuyumculardan değil, markası da var... Kaynanam kıymış parasına almış, helal olsun... Bayağılık, rüküşlük bel altı...

Konuklarımız gidiyor ağır ağır. Analarımız çocuğumuzun odasına bırakılmış hediyeleri açmaya başlıyorlar tek tek. Aman hatırı sayılır yakınlarımız neler getirmemiş, onlar da kıymış paralarına... Marka marka bebek tulumlarımız, pijamalarımız, kıyafetlerimiz oluyor. Dostlar alışverişte... Hepsini alıp pencereden aşağıya fırlatmak istiyorum. Bebeğim kalabalıktan

etkilendi, emdiğini kusuyor. Surat ediyorum. Kaynanamla anam daha fazla dayanamadıkları için yavaşça çekiliyorlar evimden.

Kauçuk emzikleri bulamıyorum. Evin altını üstüne getiriyorum yok. En son çöp geliyor aklıma, üçü de orada... Ah ahmak kafam ah!

Altın yumurtlamış emziği bebeğimin ağzına öfkeyle tıktırıyorum. Benim gerginliğimi o da hissediyor. Hiç durmadan ağlıyor, kusuyor... Çocuğa iyi gelmedi kalabalık... Çocuğumun sesi düşüyor ağlamaktan.

Gece oluyor; babası horul horul, hiç umurunda değil. O odadan o odaya kucağımda gezdiriyorum. Eee bebeğim eee, eee, eee... Kollarım ağrıyor, bırakamıyorum. Güm güm davulcu... Işıklar tek tek yanmaya başlıyor. Güm, güm... Işıklar tek, tek... Vur davulcu vur davulu inlesin... Camı açıyorum. Davulcuya bahşiş emzik atıyorum. Vur davulcu vur, çal davulcu çal... Yalnız kaynanam için çal.

SARIMSAK BEYİNLERE ATOM BOMBASI

Özgür İrenhür

Kandırılmış duygusuyla büyüüp onunla yüzleştüğünizi fark ettiniz mi ya da fark edemedi geçen yıllarınızın sonunda irkildiğinizi, kaldırımında yürürken trafik tabelasına kafanızı vurduğunuz ya da hiç beklemediğiniz bir anda suratınıza yediğiniz tokadın etkisiyle gökyüzünden teker teker inen yıldızların gözünün önünde dans ettiğini, alışveriş sırasında alıcı kılığındaki sivil polis bir torbacıya kelepçeyi bileklerine vurduğu anı?... İşte, kahramanımız kandırıldığını tamamiyle anladığında 32 yaşında idi...

Hayat önünde bacaklarını açıp bekleyen bir kadının rahmi gibi sıcak, derin, coşkulu ve tutkulu gelmişti ama yanılmıştı. Maalesef, hem de oradan oraya uçuşan bir balonun içinde olduğunu fark ettiği yaşta anlamıştı her şeyi...

Onu kandıran iki ciddi ve büyük kurum vardı:

-Aile

-Devlet

Ünlü bir spor adamıyla yapılan röportajda okuyabileceğiniz tesadüfe benzer bir olayla başlamıştı judo sporuna. Ailece tanıdıkları kadın doktorun, sol gözündeki kas tembelliğini azaltmak için, gözlük takmayacağı bir antrenman ortamında spor yapmasını önerdiğinde 5 yaşındaydı.

Doktor: “Sol gözündeki tembelliği azaltmak için gözlük takmayacağı bir spor yapmasını öneriyorum.”

Annesi veya babası: “Hangi spora vermemizi önerirsiniz?”

Doktor: “Judo diye bir spor var, bu aralar çok popüler.”

Sırf göz tembelliğini azaltması için başladığı judo hayatında, hatırı sayılır başarılar ve dereceler elde etti. Bunu ileride de söyleyebiliriz, ama şimdi bahsedilmesinde herhangi bir sakınca yok; eğer lisede matematiğe ilgisi olmasaydı ve mühendis olma hayalleri kurmasaydı, judonun üzerine eğilebilir, Fransa’dan burs alabilirdi; Avrupa çapında bir sporcu olabilecek yetenekteydi.

5 yaşında başladığı judoyu dizinden sakatlanıncaya kadar tam 20 yıl aralıksız yaptı.

Babası

Temiz yürekli, hırçın, her söylenen cümleyi başını iki yana sallayıp “hi” diyerek en az iki kez tekrarlatma benzeri alışkanlıkları olan cahil biriydi. Portakal sıkma makinesinde portakal sıktıktan sonra posalarını öylece mutfak tezgâhında bırakması onun kesinlikle seri katil olamayacağını gösteriyordu.

Babasının alışkanlıkları cümlelerinde de gizliydi. Şifre çözüldüğü zaman kolay anlaşılır biri gibi duruyordu. Şifrelerin bazıları şöyleydi...

Yeni bir şeyle karşılaşınca:

“Müslüman mahallesinde salyangoz satılmaz.”

Yeni bir şey istenince:

“Eski köye yeni âdet gelmez...” Bu iki atasözünü hiç sekmeyiz, mutlaka söylerdi.

Futbol maçı seyredirken hangi milletten olursa olsun, numara yapan futbolcuları görünce “İspanyollar çok numaracı millettir,” dedikten sonra yüzünü yaklaştırıp bir iki saniye bekler; “İtalyanları unutma... Bütün sanatçılar, tiyatrocular İtalya’dan çıkar.” diye bitirirdi cümlesini. Ama bu tiyatrocuların ve sanatçıların kim olduğuna hiç örnek vermezdi...

Kaza ile söylenen “Şu futbolcu kırk yaşına geldi, hâlâ şu takımda oynuyor.” cümlesini duyduğu zaman, her defasında; “O da bir şey mi, inanmayacağım ama İngiltere’de tam elli iki yaşına kadar futbol oynayan biri vardı.” dedikten sonra tekrar yüzünü yaklaştırır, gözlerinin içine bakar ve olayın etkisini artırmak için ismi ağır ağır hecelerdi; “S-İ-R S-T-A-N-L-E-Y R-A-U-L...” Aslında ağır ağır hecelemesinin gerçek nedeni ise İngilizce isimleri hatalı telaffuz etmemek içindi. Fakat daha komik olan, İngiltere Kraliyet Ailesi’nin verdiği unvanı Türkçe okunuşuyla söylerdi; SİR...

Babasının kullandığı başka ünlü bir atasözü “Yılanın başını küçükken ezeceksin.” idi... O yılanın başı bizim kahramanımızdı ve erken dediği zaman ise yirmi yaşındaydı. Sanki atasözleri olmasa babasının konuşacak, yorumlayacak hiçbir şeyi kalmayacaktı.

Kısacası cahil bir baskıya maruz kalarak büyümüştü. Babası ertesi gün işe gideceği için evde gece saat on birden sonra ses çıkartmak yasaktı. Karanlıkta ve sessizlik içinde hareket edilmeliydi. Kahramanımız karanlıkta odasından çıkarak tuvaletin yerini bulma ve ışığı yakmadan işeyebilme yeteneğini bu sessizlik yasağına borçluydu. Etkisi altında kaldığı cahil baskı içinde kesinlikle dayak yoktu, ama babasının bitmeyen yüksek sesli azarlamaları sanki ringde köşeye sıkışan ve yüzüne arda arda yumruk yiyen boksörün gonk sesini bekleyen acı dolu ve talepsiz beklemesi gibiydi. Dinlerken başka şeyler düşünmeyi, hayal etmeyi, dinliyormuş gibi yapmayı, yani beynini dünyevi konular ve hayalleriyle hayat bulan dünyası olarak ikiye ayırmayı bugünlerde öğrenmişti. Ayrıca çok disiplinli yetiştirildiği için, judo camiasında kendisinin ‘asker çocuğu’ olduğunu sanıyorlardı. Çünkü babası her pazar günü antrenmana gelir ve gözlerini diker, oğlunu seyredirdi.

Kahramanımız benzeri olaylarla korkutularak büyütüldüğü için babasını uzun zaman sorgulamadı.

Kandırılmışlık duygusunu ilk hissetmeye başladığında on beş yaşındaydı. Bir gün babasına artık judo yapmak istemediğini, bırakmayı düşündüğünü söylediğinde, babası önce bağırmağa başladı, sonra bağırmağa gözyaşlarıyla desteklendi ve finalde, bağırma ile gözyaşı destekli duygusal bir cümle geldi:

“Bizim aile kolay pes etmez, biz hırslı insanlarız, bı-rak-ma-ya-cak-sın...”

Bu bahsedilen olayla ameliyat olduğu zaman arasında on tam yıl vardı. Yani başka bir deyişle; 0,1 yüzyıl sırf babası istiyor diye, sırf babasından korktuğu ve sırf içinde birey olma yetisi olmadığı, ana kuzusu olarak yetiştirildiği için, ne o zamana kadar ne de o zamandan sonra geçen yıllar boyunca hiç sorgulamadan judo yapmaya devam etti. Beş yaşında başladığı için sanki dünyaya judocu olarak gelmiş gibi hissediyordu kendini; ekolojide o bir insan değil, bir judoydu. Babası kola içtiği zaman “Sen sporcusun, asitli şeyler içmemen gerekir.” cümleleri de bu düzeni sağlamlaştıran, isyan ve başkaldırı

olasılıklarını azaltan davranışlar olarak bilinçaltına yerleşiyordu.

Sonraki yıllarda babasını inceledikçe, anlattıklarının şifresini çözüp yap-boz’un parçalarını birleştirdikçe, tuzağa düştüğü anayoldan ayrılarak, kendi isteğiyle girdiği karanlık ve sık ağaçlarla yirtici hayvanların olduğu ormanın içine doğru ilerledikçe, babasının hayatında hiç spor yapmamış, aşırı utangaç, pısrık ve sabit fikirli biri olduğunu, çocuğunu spora göndererek onun hayatından kendi hayatına mutluluk ve tatmin nakli yaptığını anladı.

Kısacası on yıl boyunca babası istedi diye spor yapmıştı. O, ailenin ses çıkarmayan, uysal ve itaat eden evcil bir hayvanıydı. İhtiyaçları karşılanan, karşılığında aileyi neşelendiren, kederlendiren, onlara mutluluk, mutsuzluk veren en güvenilir, en söz dinleyen, en sadık evcil hayvan.

Onu kandıran ikinci büyük kurum ise ailesinden çok daha gaddar, acımasız ve taviz vermeyen Devlet’ti...

Devlet, ailenin istekleriyle şekillenen bir sistemle çalışıyordu. Özellikle eğitim sistemi en çok parayı kazandığı, kazandırdığı alandı. Bu sistem öyle kurnazdı ki anne ve babasının genç yaşlardan itibaren çalışmak zorunda oluşunu ve okuyamamasını kullandı. Ailesi üniversiteyi okumamıştı. Acaba nasıl bir şeydi bu üniversite? Ne yapırdı? Nasıl yaşanır? Kendi hayatlarında yaşamadıklarını yaşamaları için dünyaya getirilmiş ve evcil hayvan haline sokulmuş çocuğunu kullanmayacak da kimi kullanacaklardı...

Üçüncü denemesinde şehir dışındaki bir üniversitenin mühendislik bölümünü kazandı. O şehre gidip ev kiralandı ve düzenli olarak iki şehir arasındaki yolculuk seferleri başladı. Artık ailenin kalbi, çocuğun okuduğu üniversitede atıyordu. Bu işten en çok baba kârlı çıkmıştı; çünkü çocuğu sayesinde hem judodaki başarılarla övünüyor hem de hiç çaba sarf etmeden üniversiteli olmuştu. Her hafta sonu ailesini ziyaret etmesi gerektiği sorumluluğu yüklendiği için, ya o ailesine gidiyor ya da ailesi onun okuduğu şehre geliyordu (iki şehir arası 160 km idi). Üniversitedeki arkadaşlarıyla tanışıldı. Artık hayatı elma kurdunun elmayı ele geçirmesi gibi elinden kayıp gidiyordu. Çocuğu ne içindir, işte bunlar için yapılır, yetiştirilir gibisinden cümleler kafasına kazınmaya başladığı yıl judo müsabakasında sakatlandı. Bir dizi ameliyat geçirip sağlığına kavuştu, ama artık içinden spor yapmak gelmiyordu. Spor babasının gözünün içine bakarak bıraktı ve üniversite bitince birkaç arkadaşıyla şarapçı olmaya karar verdi, en sevdiği yazarın “alkolik olmak için aralıksız yirmi yıl içmek gerek” cümlesini her zaman aklında tuttu. Ama o daha çömez sayılırdı; yılda ortalama 340 gün içiyordu ve daha onuncu yılındaydı.

Kandırılma boyutunun daha iyi anlaşılabilmesi için istatistiksel bilgi vermenin tam sırasındır:

Üniversiteyi bitiren birinin tüm öğretim hayatı boyunca 739 sınava girdiğini bir araştırma şirketinin anketinde okumuştum. 17 yıl okuyup bu kadar sınava giren birinde ne yaratıcılık kalır, ne de üretkenlik. Mezun olduktan sonra askere gidip gelmiş, ama 2 yıl boyunca okuduğu bölüm ile ilgili bir iş bulamamıştı. Sonra sporcu geçmişinden dolayı C.... Şirketinin tanıtım elemanı olmuş, oradan da satış departmanına geçmişti. Satışçı olmak, olaylar ve sorunlar karşısında doğru yalanı bulmak demekti. Bunun için 17 yıl okumaya ve 739 sınava girmeye gerek yoktu. Ama eğitim sistemindeki çarpıklık en çok devletin kurduğu düzenin devamlılığı için gerekliydi.

Tazminatı alıp işten ayrıldı ve başka bir satış şirketinde bir yıl daha çalıştı. Oradan da işsizlik maaşı için kendini kovdurduktan sonra tek başına kirada yaşadığı evinden yemek ve içmek haricinde aylarca dışarı çıkmadı. İçindeki bu kandırılmışlık duygusu kabardıkça kabarıyordu. Ve onu yutmaya hazırlandığı kasım ayının ilk gününde aniden yatağından kalktı ve ilk öyküsünü en sevdiği yazarın etkisiyle ve özentili bir dille yazdı. Ertesi gün bir tane daha yazdı. O

zaman anladı ki, içindeki kandırılmışlık duygusundan sıyrılmak için gerekli olan şey; yazmaktı. Dünya onun varlığından habersizken, kahramanımız başka bir hayatın başka bir baharını düşleyerek hayal gücünün gerçek hayatının önüne geçtiğini fark etti. Yazmadığı zamanlarda ise hayal gücünün esiri oluyor, arkadaşlarıyla sohbet ederken; mesela, sahilde yaptığı bir buçuk saatlik yürüyüşü dört beş saatmiş gibi anlatıyordu. Yani abartıyordu. Bu sebeple hayal dünyası ile gerçek dünyanın dengelenmesi için yazmaya ihtiyacı vardı. Evet, bu bir ihtiyaç olmuştur artık...

Yaşı ilerledikçe zihninin kendisine daha çok sahip çıkacağını düşünürken, kafası daha çok karışıyordu. Bu durumun, girdiği yüzlerce sınavla ve yıllarca okumakla ya da ailesi tarafından kullanılması ve sömürülmesiyle ilgisi var mıydı acaba? Eğer varsa, birinin söylemesi gerekir; çünkü kahramanımız, kalem tutan eli bunları yazarken, diğer elindeki bıçağı gırtlığına dayamış halde yazısını bitirip, kutsanmasını bekliyor. Kutsanmazsa ne yapabilir ki, dediğinizi duyuyor... Ne mi yapar? 739 sınav ve 17 yıl boyunca onun yanında olmadığımızı göre, içindeki kaosla bu konuyu erkek erkeğe çözeceğini belirtmeliyiz. Bana ne onun kaosundan, bana ne onun sıkıntısından, bana ne onun yazar olma isteğinden dersiniz eğer, siz de haklısınız.

(T)*

Tilmiz Erensel

“İnsanın kendisi, kendinden bir şey talep etmeden ya da içindeki yoğunluğu başka bir şeye dönüştürmeden, başta kendisini sarsacak güçte bir şey yaratmadan, yeni bir duyguyla, yeni bir yerden hayata başlayamaz.” Latife Tekin

Bir deyinin başlangıcını kimse bilmiyor. Serin Yalpa'nın bu dünyaya gereken başlangıcı sözü ve eylemiyle yara(t)acağını da kimse bilmiyor. Bu bildirinin (t)anrı sözü olmasa da ona eşdeğer olduğunu hiç kimse. Serin Yalpa'yı kimse avu(t)amaz, bilmediğinden. Kı(t)alar arası yolculuklarda, gün ba(t)ışlarının okşamaları derin bir hezeyanı duyurur, kayıp-ada ev kadınlarının örgü şişleri, kap kakakları (t)ımlarıyla bir müzik oluş(t)urur, eylem karşı(t)ı bir müzik eylemi çağırır.

Ay ışığının şafak vak(t)i olması, huzursuzluğun an be an ar(t)ması, (t)en kaygusu, şef(t)ali çayı hiçbir şeyi değış(t)irmez. Kalp a(t)a a(t)a a(t)a durur. Olmayan şeylerle uğraşmak is(t)eyen yeniye(t)meliğinde Serin, yalpalamak değildi hiç niye(t)i ama ona bir an olsun huzur vermediler. Kalıp-göçmek arasında oyalandı durdu, yarılıdı ömrünü. Uyandıığında onyed'i'lik(t)i, kim inanır, ben inanırım.

İsmihane(t) bana sevi özlemini armağan e(tt)i. Çok garip. Ri(t)mik jimnas(t)ik yapmak is(t)eyen bir er'in kar yağın bir köyde kızak kayması. Duudu*’sunu düşlediğinde karşısında bulabiliyor. Bü(t)ün ev-er’liği ırza geçmeden ibare(t) beş Gudu*. Duudu’sunun dör(t) Gudu’su e(tt)i mi dokuz Gudu’lu bir alev. Haya(t)ları boyunca sevi özlemlerini birbirine yönlendiren, başkalarıyla alev kurup* a(t)eş söndüren* bir çift(t) Duudu daha. Herkesin bildiğini birinin yazması gerekiyor iş(t)e,

* Bu öyküde (t) harfi bü(t)ün kelimelerden ve s harfi sal(t) (s)anrı kelimesinden düşürülmüş(t)ür. Yalnızca (t)anrı ve (s)anrı kelimelerini denk ve eşi(t) kılmak için. Zor olacak ama (t) görülse de okunmamalı.

* İçte çekildiğinde sevgiliye böyle seslenilir: Duudu

* Gudu, bebek demek.

* alev kurmak, aile kurmak demek.

* ateş söndürmek, sevişmek demek.

bazılarının da okuyup şaşması. İsmihane(t), (t)ek yap(t)ığın Gudu’ların aklını başına (t)oplamak ve sevi özlemini bas bas, (t)iz (t)iz ululamak. Nahiyenin Nos(t)radamus’u olduğundan ahını almak(t)an kaçınmış olacaktı. Sapasağlam arkadaşın has(t)a kızkardeşi için üzülürken “sen kendin için üzül” demiş(t)in. Er(t)esi günba(t)ımına kalmadan, dağ yürüyüşü dönüşü, evinin kapısı önünde yığılıp kalmış(t)ı sapasağlam arkadaşın.

Düşmanım olsun is(t)iyorum, içimde bir kin birik(t)irmek is(t)iyorum, bu kinle kılıcımı keskinleş(t)irmek, kesip biçmek o(t)ları. O(t)lar sarmaşıklar gibidir, (t)ez büyür (t)ez yürür aramıza. Onların yeşilleri arasında dedikodular, pis nefisler, nazar ve azarlar güçlenirken (t)u(t)kular solar solarlar. (T)u(t)kusuz biri sefil (t)azıya benzer. (T)azı soluğu azala azala kudurursa (t)ehlikeli bir (t)uhafılık yara(t)sa ne hoş. Gide gide bir ceviz ağacına (t)üneyen baykuşa benzer. Sekiz aylık bir bebeğin ıslık çalabilmesine kayı(t)sız kalınabilir. Sonra yine aynı bebeğin çocukluğu boyunca hırçınlığına karşı koyan cenahın bu hırçınlığı çoğal(t)maya rumman içmesi* için daha kaç yüzyıl beklenecek. Hırçınlık (t)u(t)kunun devasa ilk adımıdır, kuvvedir bir bakıma. A(t)ale(t) a(t)ale(t) is(t)eyin bakalım kendinize bile hayrınız dokunmayınca da kimseyi suçlamayın o zaman.

Akademiler akademinin olmadığı yerlerde kuruluyor. Kö(t)ülük çiçekleri iyilerin içinde fıskırıyor. Kavga sessizlik(t)e ululanıyor, duyabilene. Şehve(t) annelerin en mahrem bilinci. Böyleyse her şeyin olduğu gibi kalmasını ya da hiçbir şeyin olmamasını sağılayan ne?

“Neden ben yaşarken beni öldürdün İbrahim. Neden bana inanmadın. Neden yapabileceğimden heyecan duymadın, uzak(t)an da olsa izlemedin. Ben zor yolu seç(t)im, düşünceyle uğraşıyorum. Çok kez (t)ökezedim, düş(t)üm, ayağa kalk(t)ım. Beni yolunda neden yalnız bıraktı(t)ın. En Küçük Kızkardeş.”

İnsan soluksuz kalmaya görsün soluksuz bırakır (t)üm canlı cansız mahluka(t)ı. Perdeler oynaşmaya başlar ve Yalpa Kız'ın ölümü olmasın diye bu gece, babanın bir kansere yenik düşüp kızının haya(t)ını bağışlaması gerekir yeryüzüne. Bu bir kez daha olmuş(t)u. Yalpa henüz on üç, on dör(t)ü. Dok(t)orun davranışını iyi anımsıyor. Üs(t)ünü soydurmuş(t)u dok(t)or ve yüzünü ö(t)e (t)arafa çevirmesini is(t)emiş(t)i Yalpa'nın serin nefesini duymamak için, sanki kız ölüyordu da dok(t)ora bulaşmasın diye ölümü. Düşürülemeyen alevden* yedi gün ya(t)ı has(t)anede. Çiçek ge(t)irmişti babasının bir arkadaşı sarı beyaz çiçekler. Parasız Ya(t)ılı Sınavı Başvuru Formu.

Bu son ölümüm, son sayıklamam, yazıklanmam, acımam. Ölümüm olmayacak. Mezarım olmayacak. Düşüncelerimi çıkardığım gibi (t)ıpkı göğe, ağıp sır olacağım. Sadece soluksuz kalasınız diye sadece bunun için.

Günahkâr bir ruh (t)aşıyorum. Bu daha çok şiir yazarken oluyor. Birden kırmızı kadehler, kö(t)ücül hevesler, hin(t) kenevirleri, mayhoş meyveler, pa(t)roniçeler, minareler, neyler uçveriyor meme uçlarında. (T)erennümle yazıyor, iyi şiirler yazdığımı o zaman inanyorum. “Günahkâr bir öğleüs(t)ü dolaşiyor damarlarımızdaki ser(t) iklimde kış” dizesinde o şiirlere gönderme yapılmak(t)adır. Kaybolmuyor kendimi buluyorum. Araf(t)a olmanın (t)adı uçsuz bucaksız bir âlemin kapılarını aralık bırakıyor, sana el ediyor.

*Burada, kızıl yaku(t) anlamına gelen rumman, içmek kelimesiyle birleş(t)irilerek an(t) içmek fiili yerine kullanılmış(t)ır.

* Burada a(t)eş sözcüğü yerine alev sözcüğü özellikle (t)ercih edilmiş(t)ir. Alev kurmak aile kurmak(t)ı. Serin'in has(t)alığının ailesinin sosyo-ekonomik koşullarıyla ilişkisine ve doktorun davranışındaki dışlamaya dikka(t) çekilmek istenmiş(t)ir. Üstelik a(t)eş söndürmek, sevişmek anlamına geldiğinden bu has(t)alığın bir his(t)eriyi çağırış(t)ırması da is(t)enmemiş(t)ir.

“Unu(t)ma Bahçem” olmayacak. Belleğin (t)ozlarını üflesem üzerine on bin sayfa yazarsın, ellerin nasırlanır. (T)erslikler, ölçüsüzlükler garip bir şekilde yakındır. Nesnelere özgür bir sevgiyle sevebilme gücünle, hepsi kendine ama yalnız kendine ai(t) oluverir. Nasıl mezarın olsun, o kendine ai(t) bir kişilik(t)ir.

Servilerin arasında dolaşan karal(t)ı (t)epemde dolaşıyor, bir öykü is(t)iyor benden dünyayı (t)u(t)uş(t)uracak. Karal(t)ı olmak(t)an, rüş(t)ü ispa(t)lanmamış bir ölüm olmak(t)an kur(t)ulup varlık kazanmak için ona verdiğim sözü (t)u(t)mazsam huzur bulmayacak.

Önder Gölge*’yi göndere çekebilmem için onsekizinci doğumgünümde birinin yüksek parmaklarını kırmam gerek(t)i, zafiyeteyle yapmadım. (T)anrı Amazon yap(t)ı onu 33* okla. Firuze rengi bir halk çocuğunu burjuva yapabilir. Cumaları namaza giden, oruç (t)u(t)an, bayramlarda kurban kesen Halayık*, ma(t)ema(t)ik soyu(t)lamalara kaçıp unu(t)ur belleğini, ana rahmini, karındaşlarını. Ben rahmin duvarlarına çizik(t)irdiği resimlerle oyalandım dokuz saa(t), on saniye. Dünyayı, insanları resimlerle sevdim za(t)en. Konuş yoksa görün(t)ülere boğarım seni, Sonul Resim*.

Sisme(t)in* özeyabancı kısme(t)siz bir görümlük(t)ür. Gömü(t)biliyle uğraşır. Gidergöğe bir (t)a(t)uyla* dizlenişger* merak içinde ne olacağı*. Asi Yan, Avra (T)o(t)u, Beril Yanki*, Hede Ra, Şam Adora, Zâferân Han ye(t)iş(t)irir man(t)ar ye(t)iş(t)irse çok parası olurdu, is(t)emiyor*. (T)en kaygusu mu, (t)in kaygusu mu? Biraz kâğı(t) para bassa ne kö(t)ü öldürdü.

“Ağacın olabilirim. O zaman huzursuzluğum ka(t) be ka(t) ar(t)ar, dilimi çevirebilir, belirsizliği açıklayabilirim. Bende gördüğün enerjinin sırrını fısıldayabilirim Büyü Vadisi” diyor Filizer Konak fırsat(t)ıyla, fısıldamıyor. Ben fısıldıyorum ona: BursAda-mısın?

Salı günü Asli günü. Pazar(t)esi Yaman Gudu. Perşembe pazar(t)esin olabilir Seçil. Cuma benim günüm. Adale(t) günü, Anemon günü, Ayşe günü, Ceylan Günü, Ebru günü, Elif günü, (F)atma günü, Filiz günü, Gülçin günü, Hicran günü, La(t)ife günü, Mel(t)em günü, Nilgün*ü, Pakize günü, Pınar günü, Raziye günü, Sezen günü, Sinem günü, Yağmur günü, Yıldız günü neden olmasın.

Günsellik* olmadıkları için yok, onlar ölüm-dirimlik.

Günlük kokuları kalıcıdır değil mi? Ondör(t) yıl yıkasan giysilerini ancak çıkar. Yapmam gereken şuymuş: Günlük kokusu sinen giysileri giymeyi redde(t)mek. Giyindim, ör(t)ündüm onlarla, günah işlemek için.

“Neden normal olamıyorsun. Neden diğer insanlar gibi normal davranamıyorsun.” diyen Ra, Bakü meydanında babaların er çocuklarını (t)ankların önüne sürüşünü anla(t)mış(t)ı. Vicdan sahibi er kişi (t)anıdım vak(t)iyle.

* Bir şiirin kahramanı

* Burada sayı özellikle yazıyla değil rakamla yazılmış(t)ır. Serin aynı sayıların yanyana yazılmasından hoşlanırdı. Saate baktığında mesela 11:11 ise çocuk gibi mu(t)lu olurdu.

* Burada halayık, ağabey anlamında kullanılmış..

* Sonul Resim, henüz varlık kazanmamış bir şiir kahramanı.

* Sisme(t)in ve İsmihane(t) aynı kişinin farklı adlarıdır.

*(T)a(t)u sevi özlemi demek.

* dizlenişger: dizelere dökmeyi bir iş haline ge(t)irmek, bunu daha çok erler yap(t)ığından fiile er hecesi eklenir. g harfi bu uğraşın güzel bir uğraş olduğunu anımsa(t)ır.

* merak içinde ne olacağı: ne olacağı merakı içinde

* Beril Yanki bir şiirin kahramanı

* Burada çiçek adlarından bir şiire konu olabilecek kahramanlara isim soyisim yapılmış(t)ır. Asi Yan*’ın bununla ilgisi yoktur, bağımsızdır.

* günsellik, bir günün dışına çıkamayan yoğunluk demek.

Sevgilisinin ölümüne sebebiye(t) vermek(t)en ölmesi gerek(t)iğine inanıyordu. Sorumluluk duygusunun bu denli gelişmesi Rus edebiyat(ı)ından mı, Rus halk şarkılarından mı, (t)anrıyla konuşmasından mı, korkularından mı, (s)anrılarında mı? “(T)anrı beni sana mu(t)lu e(t)mem için gönderdi. Yaşamım bi(t)ecek. İki yıllık bir ömür biç(t)im kendime. Beni basamak olarak kullan, uzak bir zaman sonra mu(t)lu olacaksın. Gel mezarıma, söz veriyor musun?” diyen Ra. Ölen Ra.

An(t)alya’da çevirmenlik yaparken beni arayan Ra, görüşmek isteyen Ra. Olmaz, seni görmek bana acı veriyor. An(t)alya’da son nefesini veren Ra. Israrlarıma rağmen bir kez olsun (t)ek kelime Azerice konuşmayan Ra. Bu ülkede çok yalnız kalan bir öğrenci, bu ülkeden nefret(eden) Ra.

“Bu içinden çıkılmazdan beni kur(t)aracak bir düşünce ışığı. Yıkın(t)ılarımı (t)erk edeceğim. Bir şey aramak boşuna orada. Susmalı seyre(t)meliyim. Gözlerim bulacak beni vareden düşünceyi: neden ölemiyorum. Uzağa çekilmek anlamak için. Kendimde değilim biliyorum. Sözlerim hep akan bir derenin çağıl(t)ısına ulaşıyor ne yapsam. Bu ses(t)en başka bir şey duymuyorum: acıdan ağlayışın sesi. Başka hiçbir şey seçmüyorum, is(t)eyemiyorum. Kendimden yara(t)ığım acı çeken bir varlık.

Kendimden vare(t)ğim acı çeken bir yara(t)ık.

Gözlerim görmüyor. Görmüyor gözlerim benim. Sağımda, solumda hiçbir yerde bir varlık görmüyorum. Yalnızlık değil ama bu üzerimde gezinen gözleri hissediyorum. Nereye bak(t)ığımı hiç bilmeyecek gözler. Onlarla bir ilgilim yok. Görseydi gözlerim bir düşünce izi olsun doğuramayacak(t)ı onlardan. Bü(t)ün varlıkları düşün, bü(t)ün mekânları. Düşünsem bulur muyum, kur(t)ulur muyum.” diye yazan Se* soru işare(t)leri koymazdı soru cümlelerine. Herkes her şeyi biliyor görünüyor ne gereği var diye düşünüyordu herhal.

Kinik öğelerle beslenen. Kadıkızı uzun vadeli düşlere harcamayacağımı anladığında ömrünü çok (t)aze düşe ya(tt)ı, hiç uyanmadığı. Kimsenin kimsede kalmadığı bir zamandı. Çaylar, sigaralar içiliyordu. Üs(t) üs(t)e hiç bi(t)meyecek gibi durmayan sahiden bi(t)meyen ayrılıkları yaşıyordu. Elime er eli değmemiş(t)i ve ben bu (t)aze düşe uyandıgımda bana el verildi, bileklerim güçlendi. İçimde biriken acılar acılar, (t)erennümler*, (t)ereddü(t)ler belli bir saflığa kavuş(t)u. Ar(t)ık dilegelmenin en (t)ehdi(t)kâr bakışıyla vurulacak(t)ım. Güzelliğin uçup gidiciliğine inanmıyorum. Sana inanmıyorum. Tanrıma inanmıyorum. Her gün yeni bir gün ve yeni duygularla yaşadığım için sade bir varoluşa kavuş(t)um iç odalarım ve kendime buyurdum, seslendim, sars(t)ım, sarsaladım ve dedim ki: Kıp(t)i ayaş bir bilinemezciydi bir agnos(t)ik. Şairler yüklü adı bir vantrilog(t)u. Ancak jinekolog olmayı düşlemiş öyle olduğuna inanmış(t)ı. Bu onun gerçekliği. Sus(t)um.

Kadıkızı ellerini sallayarak acıdan acıya vecd halinde geçerken gözü bir şeye ilişirse hop yaşama a(t)lar. (Son kelime sıçrar da olabilir demiş(t)im.)

Beni ilk fark e(t)tığın anı anımsıyor musun? Nasıl? Şimdi şöyle bir şey deneyelim. Düşünün ki: Bilmiyorum biri var şamdanları parıldar. Gümüşü kemikli (t)oynaklar, yorganların al(t)ında. Sanki gözler sürmeli imgelemi oymalı. Pek alımlı biri var, köprülerin al(t)ında.

Askeri bir inziba(t) subayı geçer. Onu kimse görmez. Kılıcının parlaklığı bile fark edilmez. O her birine yanaşır, kılıcının ucuyla dür(t)ükler. Gi(t)mek raha(t)sız e(t)mek(t)ir diye düşünür bu yüzden gider. Böyle olunca,

insu modan(t)i kua so dor aşamador

* Burada Serin Yalpa kas(t)edilmektedir.

* Serin Yalpa terennümü çok sever: Bakın mırıldandığı bir şarkı vardı. Yanılmıyorsam şöyleydi sözleri: *Sır(t)ımı ağaca yaslayıp yağmura bak(t)ım. Bü(t)ün bu oyunlar oyun olmak için var.*

İnsu içli içli ağlamak, için için ağlamak, kudurunca ağlamak, durulunca ağlamak. Modan(t)i, modern olma özen(t)isi, yalnızlığın acısı ve bu acının kördüğömlere varmasıyla asi olmak, deli olmak, çok hızlı çok susamak, çok susamak. Kua, serimin derkin(t) jen(t)ura demek yani nerede benim başımdaki yolculuğu çıkaracak er, ya da çıkarın başımdan yolculuğu. So, o denli; dor, kapı anlamına gelir. Aşamador, okşamadır akşama doğru günba(t)ımı demek oluyor. Bu şiir dizesinin birkaç çevirisi mümkün. Birini deneyelim.

Adele(t) is(t)eyince bir deli gibi için için ağlıyorum
Nerede başımdaki yolculuğu çıkaracak er.
Bu (soru) o denli kapıdır ki
Okşamadır akşama doğru günba(t)ımı.

Bir diğerini:
Modern olma özen(t)isiyle kudurunca ağlamak
Çıkarır mı başımdaki yolculuğu
Günba(t)ımı okşamadır akşama doğru.
Bu o denli kapıdır ki kapalı.

Size aç(t)ığım kalbim durmuyorsa, bu içime sığmayan büyük sevgidendir. Kâbus dolu bir akşam bi(t)ti ve nihaye(t) gece indi. Keşke onları sevmeseydim. Erler ve örgü(t)ledikleri kadınlar, anneler, kızkardeşler, bana karşı gelirken kendi özgürlüklerine karşı durduklarını bilmiyorlar. Er ki(t)aplarımı yakmakla (t)ehdi(t) e(t)i.

Göz den çı kar gi der ses siz ce e mi kuş kon maz kon sa ay ya ka moz aik i lem bir ra ha(t) ver ey kav ga ko va yım şey (t)an lar i yi mi. Ken di ne sor be ni sa na de ğil.

İnsanoğlu öldürür, aile öldürür, devle(t) öldürür, emireri öldürür, ilköğre(t)im öldürür, lise öldürür, üniversi(t)eler iki kere öldürür, (t)anrı öldürür.

Gazoz kapakları, kibri(t) ku(t)uları, boy aynaları, kuduruk zihinler, onların bedenleriyle dışarı yaydıkları enerji, bulaş(t)ırdıkları fikirler, başlarındaki hale, dindirilemeyen hayaller, yani öğrenciler, öğrenciler, öğrenciler, ruhu olan kayı(t)sız kalamaz.

Düşüncemin simgesi benjamin çiçek yeni yapraklarını sürüyor. Sarmaşık kuruyor. Lü(t)fen ölme, sarmaşık bedenim.

Keskin serzenişler yu(t)ulması, iç dengeyi dış dengeye çapraz kılarak anormal bir sarhoşlukla devinmek çak(t)ırmadan, azala azala çoğalmak yani, eksil(t)ili bir boşluk bırakmak, vücu(t) bulmak vuku bulmasan da, sadelik(t)e esrar aramak, diz çökmek, esiri olmak uçsuz bucaksız bir zihin özgürlüğüyle, diken olmak, gül olmamak, gül solumak diken yu(t)mak, (t)özel anıları bağışlamamak, onları unu(t)mamakla cezalandırmak, savaş çıkarmak ölü yıkayıcısı olmamak, meydan okumak meydan okumak, er meydanına çağırarak yani.

Za(t)en ben diyordum gidilmez diye, başlanmaz, girilmez, örülmez diye, uslanmaz, zorlanmaz, kavranmaz diye, kovulmaz, dövülmez, sürülmez diye, asılamaz, kesilmez, askın(t)ı olunmaz diye. Amin. Kan gövdeyi gö(t)ürsün. Ya (t)övbe (t)övbe.

Kendi derdine düşmek, düşürülmek. Yalnız bırakılma yön(t)emi. Değer vermediğin şeylere değer vererek seni değersizleş(t)irmeleri, kendilerini de. Aslında yalnızca sen onları insan yerine koyuyordun. Onların acıları senin acılarındı. İçimde devriliş duran ağaçlar, büyüdükçe devrilen, devrildikçe al(t)ında ezildiğim. Su kenarları, salkımsöğü(t)ler, haya(t)ın (t)adı, hepimiz için, hepimiz için.

Büyük kavga dos(t)lar arasında, kardeşler arasında, komşular arasında, eşler arasında, sevgililer arasında, işçiler arasında, fikir işçileri arasında. Or(t)ak yazgının acısı birbirinden çıkmaz ki. Bunu ha(t)ırlamalı. Biri ha(t)ırlamalı, birkaçı, çoğu ha(t)ırlamalı. Yıkım ve acı. Bunca insan bunun için mi var. Yıkım ve acı için mi.

Çocukluğumdan beri düşüncelerine güvenebileceğim kimse olmadı. Kimsenin yapmak is(t)emeyeceği şeyleri, kimsenin yapmayacağı yollardan yapmak çabası, bu çabanın gerçekleştirilmesine karşı(t) yönde dış(t)an gelen başka amaçlı (t)epkilerle mücadele. Sonuç yorgunluk ve süreksizlik. Ve karşılıksızlık her anlamda.

Kime gideceğim. Neden bu haya(tt)a da bilge, ulu kişiler yok. Biraz ya(t)ışırdık, bu kadar yalnız kalmamak ne iyi olurdu. Bir bakışıyla ağlayışımız kesilirdi. En iyisi şiir yazmak:

*Urgan(t) varu sus(t)a kim baseliççepka dudara(t)
Asim yavu elinbe(t)i arsız songu evilkâr
Kuduyu(t) askız avur ka(t)ırdual yinba(t)
İlk dizinin çevirisi:*

Urgan(t), sicim, sicilim, sevgilim
Varu, var mıyım gerçek(t)en, sahi var mısın, sahici biri misin

Kimbaseliççepka ka(t)il kim bade içeri çeperden
Dudara(t), dışarı a(t)
Gerisi kolay:

Asiyim ya hu yabancının eli yüzü düzenbaz son şarkı kendine dönük çıkar.

Bebek yu(t) Ashan a(t)eş çıkar ka(t)ır inadına gir çık

Son bir şiir sana:

Siir(t)

İlk bakış(t)a iki i arasında h görülüyor (t) görülüyor, Sihir oluyor. İyice bak. S'nin kuyruğu görülüyor. (t) görülüyor. İş(t)e bak:

Şiir.

TAPINAK

Kubilay Dengiz

Kutsal tapınağı bekleyen iki silahlı bekçi vardı. Biri doğuyu, diğeri batıyı bekliyordu... Ne zaman batı tarafından girmek istesem, buranın bekçisi üzerimdeki elbiseleri ödünç alıyor; diğeri bekçi ise benim çıplak halde tapınaktan çıkışımı görerken, yasanın ihlal edilmesini gerekçe gösterip elinden hiç bırakmadığı silahıyla kafama kafama hınçla vuruyordu.

Bu iki silahlı bekçi arasında herhangi bir ayrım göremezdim çoğu zaman. Birbirlerine çok benziyorlardı. Giyimlerinden hareketlerine kadar; hatta bakışları bile öylesine birbirine benziyordu ki onları ayırmamak oldukça güçleşirdi yakından bakınca. İyi disipline edilmiş bu iki bekçi, tapınağın yasasının onlara verdiği tüm hakları, bana karşı fütürsüzca kullanıyordu. Ne zaman kutsal tapınağa girmek istesem beni tanımamış gibi davranıyorlardı. Batı, dalga geçerek üzerimdeki elbiselerimi sanki yırtarcasına çıkartıyor, Doğu ise omzunda hazır beklettiği silahıyla beynimin damarlarını kopartarcasına kafamın ortasına ortasına vuruyordu. Bu acılar içinde tapınaktaki günlerim geçip gidiyordu.

Bazen ayın için daha önce hiç görmediğim insanlar geliyordu kutsal tapınağa. Bu iki silahlı bekçi, rüşvet ve ödülleri karşılığında onları gözyaşları içinde ve minnettarlıkla içeri alıyordu.

Bana geçerli olan yasa, bu şekildeki ziyaretçiler için geçerli olmazdı. Bana yaptıkları eziyetleri onlara yapmazlardı.

Bu susan, soğuk ve dik bakışlı, sert bekçilerde herhangi bir his aramak saflık olurdu. Görevleri gereği yapamayacakları hiçbir şey yoktu. Taşdıkları silahları, onlara öyle güç vermişti ki tapınağa gelen ziyaretçiler, bir defalığına içeri girmek için de olsa, bu güç karşısında büyüleniyor, tapınağa girme karşılığında her şeylerini çıkarıp veriyordu bu iki silahlı bekçiye. Ben ise bu tapınağa günde kaç defa giriyordum ya da bu zamana kadar kaç

defa girmiştim tam olarak bilmiyorum. Ama kafamın içinde her geçen gün ortaya çıkan zonklamalardan, her gün bu eyleme giriştiğim açıkça anlaşılıyordu. Çünkü her sabah yatağımdan uyanırdım kafamın çevresinde yeni bir zonklama, beynimin damarlarını zorluyor, o acıyla kıvranıyordum yatağımda. Artık bende hastalığa dönüşmüş olan bu ağrıları öğleden sonra başımdan savıp tapınağın yolunu tutuyordum sersemlik içinde...

Yağmurlu bir pazartesiydi, erken uyanmışım. Kafamın herhangi bir yerinde hastalığa dönüşmüş olan o zonklama yoktu. Bir sızlanma, ufak bir ağrı bile...

Koşarak kutsal tapınağa gittim. Vardığımda tapınak bekçileri yerlerinde yoktu. Tapınağın etrafında uzun bir süre dolaşıp durdum, onları bulabilirim umudu ile. Ama bir türlü bulamadım bu iki silahlı bekçiyi görevleri başında. Bağırırım çağırırdım... Doğu kapısının ve batı kapısının önünde o yağmurda bekledim gün batana kadar. Ama bir türlü dönüp gelmediler gittikleri yerden bu iki silahlı adam.

Bu şekilde başlamış oldu tapınak bekçiliğimin ilk günü. Yorgunluk ve sersemlik içinde kapıdan kapıya koşmuşum görevimin ilk günü. Her iki kapıdan izinsiz geçmeye çalışacak yabancıardan korudum tapınağı. Bir süre sonra ise kendime korkusuz tapınağın yasasını anlayabilen soğuk bakışlı bir yoldaş bulmuşum. Tapınağın sarsılmaz kutsallığını kendimize onur edinip, her gelen ziyaretçiden de belli bir ücret alarak ya da bir ödül karşılığında, tapınağın ruhunu ziyaretçilere anlatıyorduk; onlar da bize minnettarlıklarını sunarak memnuniyetle tapınaktan ayrılıyorlardı...

diyarBAKIR, 2005- lonDON-2009

ÇAY

Beyza Ersoy

Odada herkesler yattı. Neşe spor olsun diye bacak indirip kaldırıyor. İçimde söylediği şarkılar çalıyor. Mecnun Leyla'dan geçmiş, ben de geçtim senden.

Okulda boş boş dolanırken Selim'e rastladık. Ne var ne yok derken, bir grup bilet çıkarıverdi; Milli Piyango biletleri gibi de yelpaze yapmış. Bakışlarıyla etrafı kolaçan ederek sokuldu: "Gitar konserine gider misiniz?" Selim böyle organizasyonların adamı değildir, olaya gizemli bir hava vermesini tecrübesizliğine bağladım.

Elimde gitarım. Çalmasam da hep tutuyorum. Bana ve sarı yüzlü gitarıma on puan da, sen kaldın sınıfta, eksi bir.

Konser sırasında Neşe, kulağıma eğilip "Buselik Makâmı'na derken sanki sesi damaktan, yutkunur gibi buğulu çıkıyor, fark ettin mi, ne güzel." dedi.

O beni beğenmiyordu zaten, anlıyor insan. Ama kibirlenmesin, o da bana göre değil. Ben keskin, kıvrak,

çikolata gibi erkek seslerini ve delip geçen kahverengi gözleri severim. Sululuk, buzluk sevmem. Ben elma yanaklı bir kızım; güleç yüz, gülen surat severim, elma severim. Dün ellerine dikkat ettim. Çok zarif, ince, dal gibi hafif kemikli ellerine bittim.

Konserin sonunda konserci sürpriz bir anons yaptı: "Gitar dersi vereceğim. Ders almak isteyenler kulise gelebilirler." Neşe bana "Hadi biz de gidelim." dedi. Olur, dedim. Kulise kalabalık. Konserci telefon numaralarımızı alıp, arayacağını söyledi. İki üç hafta geçti, bekledik, haber yok. Tam umudu kesmiştik ki yurda bir telefon: Önümüzdeki Pazar, Minelik, numara 47. Tamam.

İlk toplantımızda kendisinden bahsettiğinde, ortak düşüncelerimizin çokluğu karşısında çarpılmışım, onu "Gel sevgi var" diyen, kahverengiden, kocaman bir ağaca benzetmişim. Of, Selma daha yatmamış! Odamızın cilveli gülü, alaycı gülümsemeler kraliçesi, nazlı bir bebe, kaprisli bir artist, cimri bir narsist. Kolcuklarını kremliyor. Kremlenmekle dünya kurtuluyor mu sanki, her şey alt üst, yerli yerinde bir şey söyle. Ve gitar dersleri başladı; yaklaşık bir buçuk ay önce. Ders biter bitmez ayağa kalkıyor, sanki "gidin" der gibi. Gideriz, nasıl olsa tutan yok. Mavi sulu gözleri var. "Sulu" Neşe'nin lafı, bence gözlerinde lacivertimsi dalgalar var; deniz dalgası ben buna derim işte. Bazen kar gibi soğuk, buz; üşüten, güneşte bile. Hiç sohbet etmeden ayağa kalkar ve ders biter. Elveda aşkım, yalnızlığım hoş geldin. Ama bu gece bitti, o çayı pişirmeyecektin. Hele demlediysen, tamam, artık zor tamir olur kalbim.

Neşe başladı söylenmeye: "Ben zaten gitar kursuna gidiyorum, bir de niye ders alacağım diye ortaya çıktım ki!" Aaa, yanıp yakılıyor! Şaşırdım kaldım. Sonra bir baktım, pazar günü yanımda Huriye. "Neşe'nin yerine ben geliyorum" dedi. Ne iyi oluyormuş sorunlar böyle kendi kendine çözülürünce...

Kızgımın. Huriye'ye çay pişirdiği için. Huriye bugün öylesine uğramış. O da "Girsene, çay yapayım," demiş. Ders biter bitmez güle güle diyen adam, kalksın çay yapsın, beraber içelimler... Tabii, Huriye bundan gurur duymakta, fakat ondan hoşlandığımı ben ilan ettiğim için, memnuniyetini üstü kapalı cümlelerle belli edebiliyor ancak.

Huriye'yle zili çalıp içeri girdik.

Yine de onu düşünmek, bana yağmurun altında, şemsiyeli, düz saçlı bir kızmışım gibi sevinç veriyor. Başım Toroslarda; üşümekte, bırırmekte titremekte içim, çünkü Tarzan gibi gezmekteyim. Özen göstermiyorum kendime, kimler için üşütüyorum kalbimi.

"Tellere doğru basabilmek için parmaklarınızın güçlenmesi iyi olur, o el lastiklerinden alırsınız," demişti de arayıp bulduktan sonra gözüne gireceğim diye bütün hafta sonu sıkıştığım için dolama olmuş gibi şişti parmağım. Bakalım kaç günde incek bu şiş. Dün derste gösterdim biraz gururla ama tek yaptığı gülmek oldu. Güldü. Hepsi bu. Oysa benim parmağım... Kolay mı?

Saat 23:45, odada herkesler yattı, bir tek ben uyanık, onu düşünüyorum. Acaba şimdi ne yapıyorsun? Ne yapacak, yaptı çayı, içirdi, horul horul uyuyordur. Kızgımın, küstüm ben sana.

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara (Mollagürani Mah. Teker Sok. No: 8, Zemin Kat, Osmangazi-BURSA).	E- Posta	: akatalpa@hotmail.com
Danışman	: Nahit Kayabaşı, Gültekin Emre, Serdar Ünver.	Katkı Payı (Akatalpa için)	: 20 TL.
Koordinatör	: Yalçın Oğuz (Bursa Edebiyat Kültür [BEK] Derneği Adına).	Posta Çeki	: Ramis Dara adına açılmış 6025702.
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Tülay Elal Muş (Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Bl. D: 3 Nilüfer – BURSA)	Banka hesabı	: Ramis Dara adına Finansbank Heykel Kredikolay Şubesindeki 21329696 numaralı hesap.
Yazışma Adresi	: Ramis Dara PK 68 16361 Ulucami – BURSA	Baskı	: Akın Erim Mat. Hocalızade Cad. Setbaşı – Bursa
		Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685

Akatalpa Öykü, Ocak 2000'de Bursa'da kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi Akatalpa'nın (www.akatalpa.com) parasız ekidir.